



ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Ὁ οὐρανὸς ἦτο μολυβδόχρους, ὁ ἄνεμος ἔπνεε μὲ δρμὴν παρασύρουσαν τὰς ἀραιὰς νιφάδας, αἱ ὁποῖαι μὲ μυρίαὺς κυμάνσεις κατέπιπτον ἀπὸ πρωΐας. Ἀλλὰ πρὸς τὴν μεσημβρίαν ἡ χιών ἐγένετο πυκνότερα καὶ ὁ ἄνεμος ἐκόπασεν. Εἰς ὀλίγου χρόνου διάστημα ἡ πόλις ἐστρώθη μὲ συνδόνα ἐκπάλου λευκότητος. Καὶ ἡ χιών ἔπιπτε πυκνὴ, κἀθετος, καὶ ὀμίχλη τις λευκὴ συνεκάλυπτεν ἐν μυστηρίῳ τὰ περὶ τὰ ὕψωματα καὶ ὥστε παμμεγέθυς τις νεφέλη ἀραιὰ καὶ λευκὴ συνεσκότηζε τὸ τοπίον, ἕως οὗ ἐμετριάσθη ἡ ἄφθονος πτώσις καὶ ἀνέλαμψε πάλιν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εὐγραμμον τὸ κατὰ λευκὸν καὶ μαγικὸν θέαμα. Καὶ διὰ νάπολαύσωσι τοῦτο ὅλοι οἱ ἀθηναῖοι ἀνῆλθον εἰς τὰ δώματα. Εἶνε τὸσον σπάνιον δι' αὐτούς, τοὺς καταδικασμένους νὰ ζῶσιν εἰς αἰώνιαν ἄποψιν, ἢ ἀπόλαυσις τῆς χιόνος! Καὶ μὲ τὴν ψυχὴν εὐφρόσυνον καὶ μὲ παιδικὴν ἀγαλλίασιν καὶ ἀπληστὶαν ἠτένιζον περὶ, ἀπὸ σημείου εἰς σημεῖον ἐκπλησσόμενοι περισσότερο, ἐν ᾧ τὰ παιδιά, καὶ ὅσοι ἐκ τῶν μεγάλων ἦσαν ἀναισθητότεροι πρὸς τὰς φυσικὰς καλλονὰς ἐσχημάτιζον σφαῖρας ἐκ τῆς χιόνος καὶ ἐπετροβόλουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Τὴν ἰδίαν ὥραν ἤμαξεν ὁ πόλεμος αὐτὸς καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἀπὸ ἐξωστῶν, θυρῶν, καταστημάτων, δωματίων καὶ παντοειδῶν προपुरγιῶν, ἐν ᾧ ἄλλοι μικροί, μὲ καλλιτεχνικωτέρας διαθέσεις, ἔπληκτον ἀγάλματα ἄμορφα ἐκ τῆς χιόνος καὶ προσεκάλουν ἐπιφωνήματα καὶ καγχασμούς. Καὶ οἱ κυνήγοι ἤρπασαν τὰ ὅπλα τῶν καὶ ἐξῆλθον εἰς τὸ κυνήγιον, τὸ ὅποιον ὁ καιρὸς προσιωνίζετο ἄφθονον καὶ ἀπολαυστικόν.

Ἦτο ἡ Δευτέρα, ἐνδεκάτῃ Ἰανουαρίου, ἡμέρα ἀξιομνημόνευτος διὰ τὸν ἐφετεινὸν ἀθηναϊκὸν χειμῶνα.

Ἀλλὰ πόσον ἀκριβὴ ἐπληρώσαμεν τὴν ποιητικὴν μας ἀπόλαυσιν! Ἡ ἐπομένη ἦτο ἡ ψυχροτέρα ἡμέρα τοῦ ἔτους, ὅπως καὶ δύο τρεῖς ἀκόμη μετ' αὐτήν. Ὁ ἥλιος ἔκαιεν ἄμυδρῶς — ἂν ἡμπορῇ τις νὰ εἴπῃ περὶ χειμερινοῦ ἡλίου ὅτι καίει — διὰ μέσου ἀραιῶν, ἀραχνειδῶν νεφῶν καὶ αἱ χιόνες ἐπὶ τῶν ἀπατήτων μερῶν ἀνελύοντο βραδέως, ἀπελπιστικῶς. . . . Πόσον εἶνε ἀνιερὸν καὶ πληκτικὸν τὸ θέαμα, καὶ ἐκτὸς τοῦ ρίγους ὁποῖαν μελαγχολίαν ἐμποιεῖ! Τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπομένην τὸ θερμόμετρον κατήλθε μέχρι 5⁰ ὑπὸ τὸ μηδέν. Σωστὴ ἀπήχησις τοῦ ἐν Εὐρώπῃ ἐκτάκτου χειμῶνος, γενικοῦ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς καὶ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. «Οὐδ' οἱ γεροντότεροι ἐνθυμοῦνται τοιοῦτο ψῦχος» εἶνε ἡ φράσις τὴν ὁποῖαν βλέπομεν κατ' ἔτος ἀναγραφομένην εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ἀλλ' ἐφέτος ὁμολογῶ ὅτι ἀνεγράφη δικαίως. Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ στερεοτύπων, γνωρίζετε, πῶς, κατὰ περίφρασιν, ὀνομάζεται εἰς τὰς ἐφημερίδας μὲς ἡ χιών; Λευκὴ νύμφη τοῦ Βορρᾶ.

Μυστηριῶδες γεγονός, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκουμεν εἰς τὰ μυθιστορήματα καὶ μόλις τὰ πιστεύομεν, διεδραματίσθη τὴν ἐσπέραν τῶν Χριστουγέννων ἐν τῷ βασιλικῷ κήπῳ. Ἠκούσθησαν βλασφημιαί ὀργίλαι, μετ' αὐτὰς πυροβολισμοὶ καὶ κατόπιν ἐν ὧχ! ἐπώδυνον καὶ παρατεταμένον. Οἱ δύο τρεῖς περιπατήται τῆς ὥρας ἐκείνης — μεταξὺ τῶν ὁποίων δυστυχῶς καὶ εἰς ρέπορτερ ἢ νεολόγος ἐφημερίδος — ἐπτοήθησαν καὶ ἐπλησίασαν τὰς κιγκλίδας νὰ παρατηρήσωσιν. Σιγὴ ἄκρα. Δύο ἄνδρες μόνον, δύο σκιαί, ἴσταντο πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἠκούσθη ὁ πυροβολισμός, συνομιλοῦντες χαμηλοφώνως καὶ τραπέντες εἰτα δρομαίως εἰς φυγὴν. Τὸ γεγονός διεδόθη ἀνὰ τὴν πόλιν καὶ ὁ νεολόγος τὸ ἀνέγραψεν εἰς τὴν ἐφημερίδα του. Ἐξ αὐτῆς τὸ παρέλαβον καὶ αἱ ἄλλαι, ἤρχισεν δὲ ὁ κόσμος νὰ τὸ συζητῇ καὶ νὰ τὸ σχολιάζῃ. Ἐκαμεν ἐντύπων σιν προπάντων ἡ ὀλιγορτία τῆς ἀρχῆς πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἐγκλήματος. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἔφθασε μέχρις ἐπερωτήσεως ἐν τῇ Βουλῇ καὶ τότε ἐγένετο φῶς καὶ ἐγνώσθη ὅτι ὁ πυροβολισμὸς ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ νυκτοφύλακος τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου κατὰ μιᾶς . . . ἀλώπεκος ἐλλοχευούσης καὶ ὅτι τὸ ὧχ ἐκεῖνο τὸ μυστηριῶδες ἦτο ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος τῆς κακῆς ὀρνιθοκλεπτρίας. Ἐπὶ τέλους!

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἤρχισεν τὸ τριώδιον καὶ ἡ ἀθηναϊκὴ Ἀπόκριews. Ὁ κόσμος ἐξεχύθη εἰς τὰς ὁδοὺς, εὐνοοῦντος καὶ τοῦ καιροῦ, ἀπὸ πρωΐας δὲ περιήρχοντο τὴν πόλιν, ἀπὸ τῶν κεντρικωτέρων μέχρι τῶν μαλλὸν ἀποκέντρων συνοικιῶν, τὰ ρόπαλα, τὸ γαῖτανάκι, ἡ καμήλα, ὁ Περικλέτος, ὅλοι αἱ στερεότυποι ἀποκηράτικαι ἐμφανίσεις. Τὸ ἐσπέρας συνήντα τις ὀλίγας ὁμάδας προσωποδοφόρων ἴσταντο δὲ οἱ ἐπαρχιωταὶ καὶ τοὺς ἐβλεπον μὲ ἀπορίαν, ὅσοι τοὺλάχιστον συνειθίζουσιν εἰς τὰς πατρίδας τῶν μόνον τὰς τελευταίας 15 ἡμέρας νὰ προσωποδοφοῦσι καὶ ὄχι, ὅπως ἐδῶ, ἐπὶ ἓνα ὁλόκληρον μῆνα.

Ὡς ἀντικείμενον ἄξιον περιεργίας ἀναγράφομεν ἐνταῦθα, παραλαμβάνοντες ἐκ τῶν Καιρῶν, τὸν λογαριασμὸν, τὸν ὅποιον ἐπαρουσίασε πρὸς πληρωμὴν εἰς γυναικῆ τινα πτωχὴν σεβάσμιος ἱερεὺς διὰ τὰς 40 λειτουργίας, τὰς ὁποίας ἐτέλεσεν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀποδιδώσαντος ἀδελφοῦ τῆς:

δι' ἑλκίον πρὸς λεπ.	90	καθ' ἐκάστην	δρ.	36
διὰ κηρία	» 50	»	»	20
διὰ πρόσφορα	» 25	»	»	10
διὰ νάμα	» 20	»	»	8
διὰ κάρβουνα	» 10	»	»	4
διὰ λίβανον	» 5	»	»	2
δι' ἀμοιβὴν ψάλτου πρὸς δρ.	1	»	»	40
διὰ νεωκόρον πρὸς λεπτ.	50	»	»	20
καὶ δι' ἀμοιβὴν πρὸς δρ.	4	»	»	160

Τὸ ὅλον δραχ.

300!!

Ἐκπληκτὸς ἡ γυνὴ ἀνῆνέθη πρὸς τὸν Μητροπολίτην, ὅστις ἠδύοκησε νὰ καταβιβάσῃ τὸ αἰτούμενον ποσὸν εἰς δραχμὰς 75 μόνον, τὰς ὁποίας πολλὰ μεμψιμοιρῶν ἔλαβεν ὁ ἱερεὺς. Ἀλλὰ τὸ χαρακτηριστικώτερον εἶνε ὅτι τὰς 40 αὐτὰς λειτουργίας ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου ἐτέλεσε μόνος του, δηλαδὴ χωρὶς νὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν πενθοῦσαν γυναῖκα, ὥστε νὰ παρευρίσκηται εἰς αὐτάς. Ὡστε εἶνε ζήτημα ἀκόμη καὶ ἂν ἔγειναν.